

KEGYELEM III.

Feljegyzés Jim Sanders tanításából
2011. december 04.

Létezik egy *kenet*, ahogy Illésre dobták az a holttestet, az a halott *föltámadt a kenettől*. S ez a kenet minden egyes *pásztoron*, prófétán, tanítón, apostolon és evangélistán *rajta* van! Ez a gyógyító kenet, s ezzel a kenettel tesszük a kezünket a hozott ruhadarabokra.

Az utóbbi időben a hatalom és a kegyelem kapcsán a Páli evangéliumról tanítottunk. Ez a két téma nagyon szorosan összefűződik. A Páli evangélium felfedezése a feladatunk. A kegyelem Szelleme most pl. a gyógyulást, munkálja a vesében. Bejelentések, és gyógyulásokról történő beszámoló után:

Róma 6/14 Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.

Tanítja nekünk itt az Írás, hogy nem vagytok többé törvény alatt, sem a zsidó, sem a keresztény törvények vonatkozásában. Egyáltalán nem vagytok a törvény alá rendelve, mert *kegyelem alatt* vagytok. És azt is hirdetjük nektek, hogy egyre és egyre nagyobb kegyelem áll rendelkezésetekre, ahogy a *kegyelemben növekedtek*.

És egy meghívást kaptunk, hogy – Járuljatok bizodalommal a kegyelem királyi trónja elé, hogy irgalmasságot nyerjete, és kegyelmet találjatek, a szükség idején segítséget kapjatek – bátorít minket az Ige. Tehát a kegyelem rendelkezésére áll minden hívőnek, és a még nagyobb, *még több kegyelem* vár ránk.

Ma az Írásokból azt szeretném nektek felfedni, megmutatni, hogy miként *nyertek* a régiek, az előttünk járók még *nagyobb kegyelmet*. És nem úgy akarjuk előhozni a mai tanítást, hogy kárhozat alá kerüljete, hanem *szabadságba kerüljete*.

A Példabeszédekből 19/12 versében tekintettük az Igét, ahol olvashatjuk, hogy a királynak a jóakarata, olyan, mint a harmat a fűvön. Tehát Istennek a *kegyelmét*, a jó akaratát a *harmathoz hasonlítják* az Írások.

A kegyelem egy lehetőséget jelent a számunkra, hogy Isten *jóakarataiban* járassunk. A kegyelem jelenti számunkra, hogy van *segítség* Istentől, és egy *erőt* jelent a számunkra, hogy Istent megfelelő módon *szolgálhassuk*, mert mi csak az Ő képességei által *felruházva* vagyunk képesek Őt szolgálni.

És ha nagyobb kegyelmet kapunk Istentől, akkor mire leszünk képesek? Honnan fogjuk azt észrevenni, hogy nagyobb kegyelem van felettünk? Ha az Úr *nagyobb jóakarata* lesz felettünk, *több lehetőséget* fogunk kapni a szolgálatra, *nagyobb segítséget* fogunk kapni a trónteremből.

Onnan fogjuk ezt észrevenni, hogy ami eddig nehezünkre esett, ami nehézkesen ment, az most könnyedén fog menni. A *2012-es esztendő* a próféciaák szerint a *meglepetések esztendeje*

lesz, nagyon sok *jó* meglepetéssel jön majd az Úr, azoknak, akik *hűségesen* járták az Ő útjait. Újra Dávid királynak a történeteit fogjuk megvizsgálni.

Sámuel I. 18/18 Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családja Izraelben, hogy a királynak veje legyek?

Nézd meg, hogy Dávid rácsodálkozik, hogy kicsoda vagyok én? Vagyis amikor azt gondolod, hogy Isten kegyelme *jár* neked, akkor igazából *méltatlanná* válsz Isten kegyelmére. Ha úgy gondolod, hogy te ezt *kiérdemelted*, vagy úgy gondolod, hogy Isten *tartozik* neked azzal, mint egy adósággal.

Ugye nem sokan teszik fel azt, a kérdést maguknak, hogy ki is vagyok én? Inkább azt mondják, hogy ki az, aki nálam jobb lenne? Ez a 'nagy kenet' itt felettem, vagy ezek a 'nagy ajándékok' itt felettem – dicsekednek.

Ha megnézzük Dávidnak a nagy *győzelmeit*, hogy legyőzte Góliátot, és Izraelnek hány győzelmet szerzet, és micsoda győzelmeken ment keresztül. És amikor a király felajánlja, hogy a lányát elveheti, akkor Dávid felteszi a kérdést, hogy kicsoda vagyok én, hogy a király családjába benősüljek?

Mondhatnánk azt is, hogy Dávid Izraelnek az arany kitüntetéssel ellátott ifja volt. De ha az ember azt gondolja magában, hogy 'kicsoda' ő, és milyen 'nagy', ily módon nem lehet elnyerni Isten kegyelmét. Így *kiesünk* Isten kegyelméből.

Dávid vajon elvárta-e, hogy Istennek ezek a jóságai az életébe bekövetkezzenek? *Nem követelődött*, hanem azt kérdezte, hogy ki vagyok én? Ki az én családom Izraelben Atyám, hogy mindezt nekem adod. Látjátok itt az elején, hogy ma azt fogjuk megvizsgálni, hogy miként lehet *elnyerni* Istentől azt a még *több kegyelmet*?

Mert Dávid király volt az egyik leginkább Isten *kegyelmében részesített* szolgája, látjuk a Bibliában, és meg fogjuk vizsgálni, hogy *milyen szívvvel* állt ő Isten előtt, hogy miként tudta Isten neki ajándékozni ezt a kegyelmet. Hogy hogyan őrizte meg Isten Dávidot a fiatalságától, az ifjúságától fogva.

Hiszen iskolázottsága sem volt, mint tudjuk, a nyáj mellől hívta őt el Isten, pásztor legényke volt. És a nyáj pásztorklásától *elhívta* őt el az Úr, és egy olyan hatalmas *kegyelemben* részesítette, és olyan védelmet, és *oltalmat* adott az élete fölé, hogy minden bajból kimenekítette, és minden fölé emelte.

Ha belegondolunk az életutunkba, hogy vajon mi is hozta azt, hogy ma itt lehetünk ebben az épületben? Istennek az irgalma, Istennek a kegyelme hozta ezt, hogy *megőrzött* minket erre a napra, hogy itt lehetünk.

A történetet végig olvashatjátok a Bibliában, most mi tovább megyünk, és meglátjuk, hogy Dávid Izrael *királyává* lett. Annál a történetnél kezdjük most olvasni az Igét, ahol Dávid szól Nátán prófétának, hogy miért nem építünk az Úrnak egy palotát. Itt az egész fejezetet végig fogjuk olvasni, elsőként az első nyolc verset tekintjük.

Krónikák I. 17/1 Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ült, monda Nátán profétának: Ímé, én cédrusfából csinált házban lakom, Az Úr szövetségének ládája pedig kárpitok alatt.

?2. Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled lesz.

3. Azon éjjel pedig lőn az Istennek szava Nátánhoz, mondván:

?4. Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul;

5. Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izrael fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba.

6. Amely helyeken jártam az Izrael egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izrael bírái közül, akiknek parancsoltam, hogy az én népemet legeltessék, mondván: Miért nem csináltatok nékem cédrusfából házat?

7. Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izraelnek,

8. És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orcád elöl elvesztettem, ennek felette oly hírt szereztem néked, amilyen hírük a hatalmasoknak van, akik e földön vannak;

Sok hatalmas volt a földön, olvastuk, de most mi Izraelnek az egyik leghatalmasabbjáról, Izrael uralkodójáról, Dávidról szólunk. Ezt a szót Isten szólta neki, amit itt a 8-as versben olvastunk, most nézzük a 9-es verstől.

9. Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az Izraelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt.

10. És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam, hogy bírák legyenek az én népem, az Izrael felett, minden te ellenségeidet megaláztam, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked.

Vagyis az Úr szólt itt, hogy Dávid, én építék neked házat. Ugye az Úrnak szüksége van arra, hogy mindenfelé, amerre a *szolgái* járnak, *megerősítse* őket, és *helyet* készítsen nekik, és ott *elplántálhassa* őket a földön.

És Isten kegyelméből lehetőség van arra Isten szolgálóinak, hogy lakhatásuk legyen, legyen *épületük*, és szolgálhassanak. Legyen saját *autója* az illető szolgálónak, hogy eljuthasson helyekre, hogy a saját dolgainak tulajdonában lehessen.

Hogy *ne tudjon* téged *senki kitenni* a te helyedről, írja itt az Írás. És Izrael az ő *helyén lakozhasson*, mondja az Írás.

11. És léssen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom teutánad, mely a te fiaid közül való lesz, és az ő országát megerősítem.

12. Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyiszékét mindörökké.

13. Én leszek néki atyja, ő pedig fiam léssen, és az én irgalmasságomat tőle el nem veszem, mint ahogy az előtted valótól elvettem;

Isten ezt azért említette Dávidnak, mert látta Dávid, hogy Istennek miként kellett *elvennie* Saultól a királyságot. Isten a kegyelméből megemlíti, hogy neked nem kell arról gondolkodnod, hogy a te fiadtól elveszem a királyságot.

Mert a *kegyelem*, ami a te életed felett van, az *kihatással* lesz a te *fiaid* életére. És ez fontosabb annál, hogy jó oktatásban tudd részesíteni a te gyermekedet, vagy tudj venni neki dolgokat, - hogy Isten *kegyelmét* tudd az ő élete felett.

Ha te *teljes szívvel szolgálod* Istent, akkor az, *kihatással* lesz a *fiaid* életére, *kegyelemben* tudja őket részesíteni!

14. Hanem megerősítem őt az én házamban és az én királyságomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz mindörökké.

15. Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.

16. Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki vagyok én, oh Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engem eddig juttattál?

Ugye a juhoknak a pásztorklásától hozta el Isten Dávidot, egészen Izrael királyságáig. És Dávid megkérdezi az Úr előtt, hogy ki vagyok én Uram, hogy engem, és az én házamat ilyen magasra emelted.

Kihangzik ebből az, hogy Dávid elvárta volna, hogy ez jár neki, vagy Istentől követelte volna, hogy ezt adja neki? Ez egy nagyon nagy probléma Magyarországon. Legnagyobb viszálykodások robbantak ki itt Magyarországon egy ilyen *hozzállásból*, szolgálatokban és pásztorok életében.

Valami okból azt gondolták, hogy nekik nagy *elismerés*, és nagy jutalmazás, és dicshimnusz jár. Nem így működik! Fogod látni az Igékből, hogy Isten a *szíveket vizsgálja*, egész napon Isten szemei *átpásztázzák* a földet, és keresi azokat, akiknek a *szíve teljes* az Ő irányába. Az 'átpásztázza' szó, azt is jelenti, hogy Isten azt is vizsgálja, hogy amit gondolsz, azt *miért gondolod*, mi van a szíved mélyén?

A 17-től a 27-es versekig olvassuk most, és amikor megértéseket kapunk, akkor a szívünk meg fog könnyebbé válni, és *ki* fogunk kerülni a *törvények* alól, és a magunk *megkötöttségeiből* ki fogunk tudni szabadulni.

17. Sőt, még ez is kevés volt előtted, oh Isten! Hanem ennek felette szóltál jövődöt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettél engem, Úr Isten!

18. És mit kérhetne Dávid többet tőled, a Te szolgálódnak tisztességére, holott Te jól ismered a Te szolgálódat?

19. Oh Uram, a Te szolgálóért és a Te szíved szerint cselekedted mind e nagy dolgokat, hogy kijelentetted mindezeket a csodálatos dolgokat,

20. Oh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több, mind aszerint, amint füleinkkel hallottuk.

21. És kicsoda olyan, mint a Te néped, az Izrael, egy nemzetség a földön, amelyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerezz, kiűzván a pogányokat a Te néped elől, amelyet Egyiptomból megszabadítottál!

22. És az Izrael népét a Te népeddé titted mindörökké, és Te Uram, nékik Istenük lettél.

23. Most azért Uram, a szó, amelyet szóltál a Te szolgáló felől és az ő háza felől, erősítsék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, amint szóltál.

24. Maradjon meg és magasztaltassék fel a Te neved mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izrael Istene, Istene Izraelnek; és Dávidnak, a Te szolgálódnak háza legyen állandó előtted.

25. Minthogy Te, én Istenem, a Te szolgálódnak füle hallására megjelentetted, hogy néki házat csinálsz: ez okáért indult meg a Te szolgáló, hogy könyörgene előtted.

26. Most azért én Uram, Te vagy az Isten, és Te szóltad e jó dolgot a Te szolgáló felől.

27. Most azért, tessék néked megáldani a Te szolgálódnak házat, hogy legyen állandó mindörökké előtted; mivelhogy Te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.

Ezt mondta Dávid, mivel te megáldottál Uram, ezért ez *áldott lesz mindörökké*. Dávidnak nem volt előre látása erről, és nem angyal szólt neki ezt a szót, és nem hallható hangot hallott. Hanem Nátán a próféta volt, akivel az *Úr üzent*, hogy mond meg ezt az én szolgálómnak, Dávidnak.

Amikor Dávid meghallhatta ezeket, a szavakat, az *Úr szavait*, az *értékesebb* volt számára az aranynál. És Dávid bement az *Úr házába*, és ott térdre esett az *Úr* előtt, és megkérdezte, hogy Uram ki vagyok én, hogy te hozzám ezeket a szavakat szóltad?

És, hogy ezeket cselekszed értem? És nem csak erre a pillanatra vonatkozóan, hanem az egész életemre vonatkozóan szóltál. Milyen fajta szívbeli hozzáállás kap ilyen kegyelmet Istentől?

Az Apostolok cselekedeteiben olvashatjuk, hogy Dávid szíve *kívánta megépíteni az Úrnak* ezt a házat. Kívánta a szívéből, óhajtotta, hogy *megtisztelje az Urat*. Így kapott arra is bátorságot, hogy az *óriással szembeszálljon*, és azt legyőzze. – Ez a körülméletlen, Istent nem hívó, amálekita akarja az én Istenemet gyalázni?

Nem értette a kicsi Dávid, hogy lehet ezt tovább hallgatni? És az egész életét feltette erre a helyzetre, hogy ezt a gonosz beszédet megállítsa. Sokkal *nagyobb szenvedélyességgel* kellene az életünket élni Istenért, mint, hogy csak élünk. Úgy gondolják az emberek, hogy a legrosszabb dolog az életükben, ami történhet velük, hogy meghalnak.

A fizikai halál mindenki számára eljön. Az élővilág, a kutyák, a virágok, a madarak, mindenkinek a lehelet egyszer elmúlik az életéből. Az emberek mégis úgy élik az életüket, mintha ez a pillanat nem következne be. És minden egyes kis hajszállal ragaszkodnak az életükhöz, és lehet, hogy értéktelen így az életük. Nem ér semmit így az életük, ahogy élnek.

Ugye Dávidnak még nem állt rendelkezésére Jézus minden útmutatása? De ami megvolt Dávidban, hogy *szerette az ő Urát*, az ő Istenét teljes szívéből, teljes lelkéből, teljes erejéből, teljes vagyonából. Féltékenyen szerette Istent, és *ragaszkodott* az Isten tiszteletének megadásához.

Nem érdekelte, hogy mekkora az, az óriás, akár száz méter is lehet, akkor is legyőzi, ha Istent így gyalázza. Mert meg volt az a *hit* benne, hogy *legyőzi* őt. Ha a kegyelemről beszélünk, ez a kegyelem.

Egy parittyakővel képes volt *legyőzni* azt a harcost, aki egész életében harcolt, és győzött. Győztes harcos volt. Hogyan lehet ez? Nincs másról szó, minthogy a kegyelemnek hatalmas mértéke, és megfelelő mértékű kegyelemmel bármit képesek vagyunk így legyőzni, győzelemmel az életünkben. Nincs semmi, ami túl nagy lenne, vagy nehézkes lenne Istennek.

Kérdés az, hogy ki az, aki *kegyelmet* kap Istentől? *Aki teljes szívvel, tiszta szívvel, szenvedélyesen szereti az Istent!*

Ezt a szenvedélyességét Dávidnak, hogy Istent szerette, lehetett látni, amikor a szövetség ládáját visszaszerezték. Dávid ott *táncolt* a szövetség ládája előtt, sokan úgy gondolták, hogy megbolondult. A saját felesége megvetette őt azon a napon, mert levetette a felsőruháját, és úgy táncolt örömeiben.

Dávid szemében ez azt jelentette, hogy Isten maga volt, aki visszatért hozzájuk, hiszen a szövetség ládája *Isten jelenlétét hordozta* Izrael népének életében. Ugye írja a Biblia, hogy – az Úr szemei forognak az egész földön, hogy *hatalmát megmutassa* azoknak. Kiknek? *Akik Őhöz táncolnak teljes szívvel ragaszkodnak* – azt írja az Ige. Teljes szívvel ragaszkodnak az Úrhoz!

A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy az Úr azt mondja, hogy bárcsak lennél hideg, vagy forró, de *ne langyos*. Mert a langyosat kiköpi az Úr. Akkor már a tűzforró jobb, mint a hideg. Az Úr azt mondja, hogy rendezd ezt le magadban és legyél *forró szerelmű*.

Legyél Istennél vagy kint, vagy bent. És mindened, ami van, add oda Istennek, mert ha ezt teszed, akkor *viszonyásul* az Úr is mindent odához neked. Kegyelem! A szülők szeretik a gyermekeiket. Mi a helyzet a gyermekekkel, szeretik-e a szülőket?

Isten *szeret* minket, nem kell, hogy bebizonyítsa jobban a szerelmét. Soha nem fog elhagyni minket, *mindörökké velünk* lesz. Mindegy, hogy mit teszünk. *Megbocsáttatott* nekünk a múlt, a jelen és a jövő vonatkozásában. Ha mi viszont szeretjük Őt teljes szívből, az magunkhoz fogja vonzani azokat a dolgokat Istentől.

Dávidnak nem volt meg ez a teljes világossága, mint nekünk az Újszövetségből, hogy miként van ez? Abban a világosságban tudott járni, ami az ő rendelkezésére állt. De azt tudta Dávid, hogy nagyon messziről hozta őt fel az Úr, ebbe a palotába.

Az emberek nagyon boldogok, hogy nem kérik őket arra, hogy tegyenek még valamit, vagy még többet ennek vagy annak az érdekében. De Dávid másként gondolkodott, azt mondta, hogy Uram, én ebben a nagy *palotában* lakom, és az Úrnak a sátora, az Úrnak a lakhelye pedig egy *sátorponyva* alatt van.

Mert a *szövetség ládája* az Úr jelenlétét képviselte, ott lakozott az Úr. Akkor még az Úr jelenléte nem lakozhatott úgy bennük, mint most az *új teremtésben*. Akkor abban a szövetség ládjában lakozott az Úr.

Mit jelent az ma neked, hogy te a Szent Szellem *temploma* lehetsz? Isten maga *lakozik* benned. Nátán próféta azt mondta Dávidnak, hogy menj és tegyél mindent úgy, ahogy a te szíved szerint való.

Az Úr közbeszólt, hogy – nem, nem így lesz, de én házat építek neked, mondta az Úr. Amikor a fia, Salamon bevégezte a templom építését, akkor az ő atyját, Dávid király szavait idézte, amikor az Úr háza végre felépült, és Dávid már akkor az atyáihoz költözött.

Bár Isten nem engedte meg Dávidnak, hogy felépítse azt a templomot, a szívében elvégezte, hogy azt felépíti és az jó volt úgy.

Királyok I. 8/17 És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte, hogy ő épít házat az Úrnak, Izrael Istene nevének;

18. De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt elvégezted;

Az Úr azt mondta, hogy jól cselekedted, hogy a szívedben ezt elvégezted. És miután a *szívében elvégezte*, elkezdte az *előkészületeket* a templom építéséhez. Dávid legyőzte az ellenségeit, és kiüresítette a bankjaikat is, az ellenség összes kincseit, aranyait, ezüstjeit, az összes vagyonát összehordta az Úr kincseként. És végül arra kerül a sor, hogy adományt mutasson be.

Krónikák I. 29/1 Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedül az én fiamat, Salamont választotta Isten, aki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé lesz az a ház, hanem az Úr Istené.

2. Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az aranszerszámokra, ezüstöt az ezüstszerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a fákra, ónixköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különbszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel.

Ugye, ha az ember a teljes szívével, a teljes lelkével teszi, akkor *minden erejével* teszi azt. Pál is azt mondta, hogy én nagy örömmel megáldoztatom az Úr oltárán a ti szolgálatotokra, az Istenért és a ti életetekért.

3. Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, odaadom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, amelyeket szereztem a szentház számára.

4. Háromezer talentum aranyat Ofir aranyából és hétezer talentum tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására.

Gondolja az ember magában, hogy ez mekkora *magvetés* volt. *Kétmilliárd* Euró ez, ekkora összeg ez a mai árakhoz viszonyítva. Óriási összeg.

5. Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akarata szerint, töltsen meg az ő kezét ma és adjon, amit akar az Úrnak.

Ha valaki még szabad akaratából akar szolgálni az Úrnak, hozza és adja, mondja Dávid.

6. Azért szabad akaratuk szerint adtak ajándékokat az atyák fejedelmei, az Izrael nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei.

7. És adtak az Isten házának szükségére ötezer talentum aranyat és tízezer dárítot; tízezer talentum ezüstöt és tizennyolcezer talentum rezet és százezer talentum vasat.

Szabad akaratból való *áldozat* volt. Ha ezt ma összesítenénk, ez *hárommilliárdnyi* Euró lenne. És nézd meg, hogy az emberek, ahogy hozták, *örvendeztek* mellé. Örvendeztek!

8. És valakinél drágakövek találtatának, adák az Úr házának kincséhez, a gersoniták közül való Jéhiel kezébe.

9. És örvendezze a sokaság, hogy szabad akaratukból adának; mert tiszta szívükből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

Látjátok, hogy *tiszta* szívvel, *szabad* akaratukból adakoztak, és ezért *örömmel* tudtak adni. Mi az a tökéletes teljes szív, amikor *teljes szívvel* vagyunk az Úr felé? Amikor a saját bankszámláikat teljesen lekopaszították. Találkoztunk-e már ilyennel valahol?

Olvastuk az Apostolok cselekedete 4/33-35-ben a következő verseket:

Apostolok Cselekedetei 4/ 33 És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonytságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.

34. Mert szükölködő sem volt közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát,

35. És letevék az apostolok lábainál: aztán széosztották, amint kinek-kinek szüksége volt.

Láttam már bizonytságot erről Dél-Afrikában, gazdag emberek vagyonát *osztották* ott szét. Felnövekedett keresztények voltak. Van-e összeköttetés az ilyen mértékű *adakozás*, és az ilyen hozzáállású *szív* között, és az ilyen mértékű *kegyelem* megnyilvánulás között?

Ha az ember az adakozásról szól, akkor általában elcsendesednek a szívek. Meg kell nyugodnod, én ma nem fogok adományt gyűjteni. A probléma azonban ott van, ahogy a szíved ehhez *hozzááll*, hogy meg akarod azt őrizni, tartani. Ez *akadályoz* téged, hogy abba a nagyobb kegyelembe bemehess.

Tudom, hogy vannak prédikátorok, és Isten szolgálói, akik a pénz után vannak, és azt akarják kiprédikálni belőled. De attól még az a szent igazság, ami itt le van írva, és megtörtént, és annak az ereje nem változik. Mert van egy igazi, és egy eredeti. Ha igazán tiszta szívből szereted az Urat, mondja az Ige, hogy ahol a *kincseid*, ott van a te *szíved* is.

Van egy kérdésem. Dávidnak volt-e valami nehézsége, küszködött-e azzal, hogy *tizedet* fizessen? Vitát nyitott-e vajon Dávid Nátán prófétával, hogy ez a tized a mai nap számára vonatkozik-e itt az Újszövetségben? Ilyen szíve volt-e? Nem!

Miért hozom ezt ide? Azért, mert keresztények milliói *akadnak el* itt. Vannak prédikátorok is, akik egyáltalán nem fizetnek tizedet. Mi itt a probléma? Mondják az emberek, hogy szeretem az Urat. Ha *szereted* az Urat, akkor az *megmutatkozik* az *anyagi hozzáállásodban* is, az életed minden területén.

Tudom, hogy az emberek nem szívesen hallgatják ezt, de mivel a *kegyelemről* szólunk, nem tehetem meg, hogy nem szólunk e témáról, mert ezek kéz a kézben járnak. Ha szereted az Urat tiszta szívből, akkor nem kell várakoznod majd arra, hogy valaki megmondja, mit tegyél és mit adjál. És nem azt fogod keresni, hogy mi az, a legkisebb összeg, amivel majd ki tudsz ebből valahogy mászni, mert a szíved kívánsága benne van.

Ha körbenézel, és Isten *áldásait keresed* az életedben – és meglátod, mint Dávid meglátta a szövetség ládáját a sátorponyva alatt – te is körbenézel és megnézed, hogy vajon *milyen helyzetben van a pásztorom*? És bizony találkoztunk nagyon szomorú helyzetekkel.

Lehet, hogy nem leszel képes mindarra, amit a szíved szerint szeretnél megtenni az Úrnak, de már az is nagyon jó, hogy a szívedben *elszántad* magad rá, hogy ezt megteszed. Azzal, hogy elmondjuk, mennyire szeretnék ezt megtenni, ezzel elmondjuk neki azt, hogy mennyire szeretjük Öt, teljes szívünkben.

Még akkor is, ha nem vagyunk képesek rá a jelen pillanatban, hogy ezt megtegyük, meg tudjuk vele *érinteni* az Ő szívét, és képesek vagyunk onnan magunkhoz *vonzani áldásokat*. Mert Dávid eltökélte a szívében, hogy olyan palotát fog építeni Istennek, amelyet a világ szeme még nem látott, a legnagyobbat, a leghatalmasabbat, hogy a világon mindenhol arról beszéljenek, hogy az ő Istenének milyen nagy temploma van.

Az Úr szólt neki, hogy nem úgy lesz az Dávid, nem te fogod azt felépíteni. A te fiadnak fogom megengedni, hogy felépítse azt. Én építek neked házat Dávid. Dávidnak ilyen szíve volt. És mit mondott? Dávid nem mondta, hogy óh, Uram, nem adhatsz nekem ilyet. Azt mondta, hogy Uram legyen úgy, ahogy *te akarod*.

Vannak, akik ma sem tudnak *elfogadni* az Úrtól. Fogom majd nektek hozni János apostol példáját, aki mindenkinek mondta, hogy én vagyok Jézusnak az az apostola, akit Jézus *szeretett*. A többi apostolról nem írta ezt le. János, így hivatkozott mindig magára, ő tudta az Úr szeretetét a szívében. Ismerte, hogy *mennyire szereti* az Úr.

Krónikák I. 29/9 És örvendeze a sokaság, hogy szabad akaratukból adának; mert tiszta szívükből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett.

10. Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy Te, Uram, Izraelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mindörökké!

11. Oh Uram, Tiéd a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, Tiéd! Tiéd, oh Uram, a királyság, Te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett!

12. A gazdagság és a dicsőség mind Tetőled vannak, és Te uralkodsz mindeneken; a Te kezekben van mind az erősség és mind a birodalom; a Te kezekben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítése.

13. Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérjük a Te dicsőséges nevedet;

14. Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, amint tettünk? Mert Tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked.

Legalább azt felismerték, hogy *minden az Úrtól van*, ami az övék. Kell-e nekem tizedet fizetni, kérdezik? Nem látom sehol ezt az Újszövetség napjain. Nem vagyunk már a törvény alatt, mondják. Akik így beszélnek, nekik *szívbeli problémáik* vannak.

Tehát, ha ilyen területen korlátozottságban, megszorításokban vagy, akkor az a *szívednek a szűkösségét* mutatja, és az egész probléma nem a pénzről szól, a *szívednek az állapotát* mutatja.

Ha nem kaphatja meg Isten mindazt, ami a tiéd, akkor Isten nem kaphatta meg a teljes *szívedet*. De ha, a teljes *szíveddel*, a *teljes lényeddel*, a teljes erődből, a teljes erősségedből szereted Őt, akkor az az *anyagi kihatásaidat* is magába foglalja, mind a kapcsolataidat, a képességeidet is és mindent.

Sokan segítségünkre voltak az Úr dolgaiban pl. a hathatós kapcsolataikkal. És ez nagyon fontos *ajtókat nyit*. Hatalmas ajándék. Tehát mindenről szó van, ami a te kezembe került az évek során, ami a te *birtokodban* van, ami a te erősségedben áll. És ez néha zavarja az embert.

Mikor elkezdtek a mi templomunkat szépíteni, új szőnyeget, új ajtókat, volt, aki ezt nem szívesen nézte és elment. Megmondom neked, hogy miért tettük: a világban lévők nem szívesen hallgatják meg a szegény embert.

Lehet, hogy azt mondod, hogy nekem nincs túl sok. Isten nem kért tőled semmit, ami azt illeti, semmit nem kell tenned Istennek. Mi sem kérünk az emberektől. Ma sem lesz adománygyűjtés, de amivel foglalkoznod kell, az a *félelem* a *szívedben*, ami azt mondja neked, hogy ne adjál, mert a félelem visszafog, hogy neked *szükséged* lesz rá.

Ez a *szívednek a szűkössége*, nincs telve szeretettel. Itt a földön csak pár napot élünk az örökkévalósághoz képest, és nagyon *hamarosan odaát* leszünk, és akkor meg fogod tudni, hogy *célből* voltunk mindannyian itt a földön, Istennek célja volt itt velünk.

Ebben a *rendelt időben* helyezett ide Isten le minket a királyságba. És Isten azt mondja, hogy én felépítem az Anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És ezért nekünk kell, hogy legyen *győzelmünk*. Ezt az igazságot el kell fogadnunk, és ebben kell haladnunk, és sok mindennek kell történni velünk, ami *örömköltásokat* hoz nekünk.

Amit az Úr tett értünk, kiabáljuk. Fogunk így kiabálni, lesz olyan vasárnapunk, hogy csak örömköltásokban leszünk. Mert akik a kegyelem alatt élnek, azok állandóan *felkiáltanak* Istenhez örömben. Mert egyre jobb és jobb dolgok történnek meg velünk, jobb dolgokat fogunk megélni.

Ezek csak a *kegyelem* alatt történhetnek meg velünk, és nyerhetünk még *több* kegyelmet Istentől. És Dávid azt kérdezte, hogy – ki vagyok én Uram? Mindazok, akik *körülötte* voltak, azok *áldottak* lettek, és hálát adtak Istennek.

20. És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván, tisztelék az Urat és a királyt.

?21. És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izraelért.

Hallottad ezt? Ki mondta nekik, hogy mindezt tegyék, hogy ennyi ezer és ezer állatot leöljenek? Senki nem mondta nekik. Mi volt a minimális elvárás aznapon? Hiszen ezek egészséges állatok voltak, és ki akarja leölni ezt a rengeteg egészséges állatot? Ha így gondolkodunk, az a *szív szűkössége* miatt van.

Ne mond azt, hogy nekem nincs túl sok, mert Jézus külön említést tesz arról az asszonyról, aki a két fillérjét bedobta az adományos dobozba. Jézus, említést tesz róla, hogy ő többet adott, mint az ott lévők, mert mindazt megtette, amit tehetett, és azt teljes, *tiszta szívéből* tette. És ez az *elfogadott* az Úrnál.

– Uram mindazt megteszem, amit meg tudok tenni, – és az Úr, azt mondja rá, hogy nem csak a te életedben, hanem a *gyermekeid*, a fiaid életében is megmutatom ezt a *kegyelmet* azért, mert mindez a te szívedben volt. Mindannyian tehát az Ő dicsőségére, a *legnagyobb elszántsággal* kellene, hogy éljünk az Úr előtt.

Az Efézusi levélre hajtunk, és lehet, hogy most már megértetted, hogy mi az, amit Isten *figyel* a szívünkben? Nagyon sok szolgálattal voltam közösségben. Amikor a nagy fiammal mentem ki legutóbb a reptérre, a kereszteződésnél, egy lámpánál megálltunk az autóval, és egy ember állt az autónk mellett.

Lehetett látni rajta, hogy szegény ember, de nem alkoholista volt, és nem igazán koldus. Tudtam, hogy a fiam milyen *adakozó*, de ezt még soha nem láttam, lehúzta az ablakot, benyúlt a zsebébe, és egy tízdollárost adott az ember kezébe. Mutatta, hogy tegye el. Az én fiam, adakozik a szegényeknek, amerre csak jár.

Belenéztem annak az embernek a szemébe, tiszta szeme volt. És elmondta, hogy elvesztette a társadalombiztosítási juttatását, és most teljes jövedelem nélkül van, segély nélkül él. Ahogy a fiamra néztem, mondtam, hogy ki tanította ezt neki?

És utána hallgattam, hogy mit mond az az ember viszonzásul, és ahogy *megáldotta* a fiamat, az a bizonyága volt. Amikor én kint éltem az Államokban, akkor én mindig felvettem az autóstopposokat, és közben *bizonyágot* tettem nekik.

Van még valaki a családomban, aki *tizedfizető*. És felmerült bennem, hogy vajon miért adsz azoknak pénzt? Vagy miért nem adsz azoknak pénzt?

És a szívnek a *szűkössége*, ha úgy adnak az emberek, mintha Isten a *maffia* lenne, és ha nem adok, akkor majd bajba kerülök. Ez megint téves, mert nem vagyunk a törvény alatt, a szívünkben kell adni. Az Igéből kell kivenni ezt a *vágyakozást*, hogy adakozhassunk az Úrnak, és *szerelemből* kell adni.

A zsidóknál a *jövedelmük 34 %-át* kellett beszolgáltatniuk az Úrnak, ha az összes áldozatot összeszámoljuk. De mi a kegyelem alatt vagyunk, és minden, amit adunk, azt szívből kell, hogy jöjjön, és nem törvényből.

Azt is az Úrtól kell *meghallanod*, hogy mennyi az, amit adnod kell. Ausztráliában volt egy ember, aki nem hitt a tizedfizetésben, mondta, hogy ugyan már a tized az a törvény alatt volt. Mondtam, hogy nem, mert nem is a törvény alatt jött a tized, már a törvény előtt volt. Én az Úrtól megkapom, hogy *mennyit* adjak – mondta. Bár nem mondta volna.

Efézus 1/3 Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekből a Krisztusban,

Ez az Ő kegyelméből volt?

4. ?Aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által,

5. Eleve arra rendelt minket, hogy a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jókedve szerint,

Előbb szeretett minket, mint ahogy mi ismerhettük, vagy szeretttük volna Őt, mert *kiválasztott* minket, még mielőtt megszülettünk volna. Mindezt az Ő *kegyelméből* tette.

6. Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben,

A kegyelme dicsőségére történik mindez, és annak magasztalására, hogy a Szerelmesben mi *megajándékozottak* lehessünk. Megajándékozottak vagyunk abban a Szerelmesben, és ez a mi *hozzáférésünk* ahhoz a kegyelemhez.

7. Akiben van a mi megváltásunk az Ő vére által, a bűnöknek eltörlése az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.

Az Ő kegyelme meg fog nyilvánulni hatalmas mértékben, az Ő *gazdagsága* van az Ő kegyelmében. Efézus 2-ben megnézzük, hogy mi a mi isteni elrendelésünk.

Efézus 2/4 De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett,

Hogy jön ki ebből a versből Isten kegyelme? Azért, mert szeretett minket, - az Ő nagy *szerelméből*.

5. Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, kegyelemből tartattatok meg!

6. És vele együtt feltámasztott és vele együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban:

7. Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.

8. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez;

Az elkövetkezendő időben *keresnünk* kell az Ő kegyelmének felséges gazdagságát, tanulmányozni fogjuk, és megélni, mert még fogalmunk sincs arról, hogy milyen az. Eddig is az Ő *kegyelméből* jutottunk el.

8. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez;

Eddig is kegyelemből értünk el idáig, és ezután is kegyelemből fogunk tovább jutni egészen odáig. Az elkövetkezendő időben mindig kegyelemből fogunk élni, és azért áll ez rendelkezésünkre, mert Ő oly nagyon szeret minket, mert mi elfogadtuk vagyunk a Szerelmetesben.

Isten kegyelme jelenti egyben Isten *jelenlétét* velünk, minden percben, az Ő *közösségét* minden percben. Az igazi *kereszténység* valójában *nem egy vallás*, hanem egy *közösség*, egy kapcsolat. Tehát *nem szertartásokból* áll a kereszténység, az egy *közösség*, mert Ő valóságos, és te megismerheted Őt.

Mint ahogy megismerheted a szüleidet, vagy a gyermekeidet. Ő egy személy, meg lehet ismerni Őt. Ha nem ismered még Őt, akkor *újja kell születned*. Egész életedben gyülekezetbe járhatsz, és mégsem ismered Őt.

Szomorú az, hogy voltak az idén az újjászülettek között olyanok, akik harminc évet, a másik még többet, negyvenöt évet szolgált vallásos, egyházi körökben, zeneszolgálatban, és egyikőjük *sem volt újjászületve*, csak szertartásokban volt részük.

Nem elég, hogy egyetértesz azzal, aki elmondja a hit megvallását, arról van szó, hogy te *ismered-e Őt*? Sokaknak ez nagyon furcsán hangzik. Pedig ezért *jött* Jézus, hogy te és én *megismerhessük* Őt személyesen. Ez az egyedüli út, a *kizárólagos út*, hogy mi Őt megismerhessük. Jézus Krisztust, és ez *kegyelemből* van.

Egyetlen oka van annak, hogy te ma itt ülsz, és nem az elveszett világban kint kavarogsz valahol, hogy az Ő *kegyelme megtalált* téged. Isten tudta, hogy erre van szükséged. És gondold végig azt, hogy Isten az Ő kegyelméből cselekedte, hogy te újjászületted, és idáig eljutottál.

És őszinte szívvel mondom neked, hogy *nem vagy olyan közel Hozzá, mint ahogy lehetnél.* Mert van egy közelebbi kapcsolódási lehetőséged, az Ő kegyelméből *még közelebb* juthatsz hozzá. A nagyobb kegyelem által, ami adatik neked, képes vagy *még közelebbi együtt járásra* az Ő jelenlétében, még jobban megismerheted Őt, még *valóságosabb* lehet számodra, még *közelebb* kerülhetsz Ő hozzá.

Nem vagyunk ebben korlátozva, még közelebb lehet kerülni Őhöz. Mert már az Ószövetség is tanítja, és az Újszövetség is írja, hogy *közeledjete*k hozzám, és *én is közeledek* hozzátok. Több kegyelem, nagyobb kegyelem kell hozzá.

És egyre inkább megértjük ezt, úgy nagyobb, mélyebb kapcsolatba kerülünk vele, nagyobb kijelentéseket veszünk tőle, és *szabaddá* kell válnunk belül, és nem kárhoztatásokban élni.

Kikerülni a *kárhoztatásokból*, kikerülni a *törvény* alól, mert Ő a bűn és a halál törvénye alól kiszabadított minket. Nincs kárhoztatás számunkra, a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye érvényes számunkra.

Valakivel találkoztam a minap, akivel több, mint húsz éve nem találkoztam, és feltett olyan kérdéseket, ami arra utal, hogy egyáltalán *nem növekedtek* fel Isten kegyelméből. Még mindig a 'csecsemőkorban' topognak. Huszonegy év alatt hová növekedhetett volna? Mi szeretnénk felnövekedni!

Nézd meg Pétert, azt mondta az Úrnak, hogy Uram, egész éjjel halásztunk, és semmit nem fogtunk, de a *Te szavadra* leengedem a hálót. És a hálók szakadozásáig, túlsúfolt mennyiséget fogtak. Ahogy szakadoztak a hálók, és ezt látta, Jézus lábai elé esett, és azt mondta, hogy távozz tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok.

Vajon Péter ezt a halfogás előtt mondta Jézusnak, vagy a halfogás után? Miután *áldást* kapott. Miért vajon? Mert Isten *jósága* az, ami minket *meztérésre indít*. Nem a törvény, hanem amikor megízleljük az Ő jóságát, szeretetét, az Ő áldásait, az hoz minket az *Úr közelségébe*. Ez így igaz.

Sok jó jön még. Egy egész évet prédikálhatnék a kegyelemről, és ha hallgatjátok ezeket, akkor *szabaddá* lesztek. Az egyik összejöveten csak azt fogjuk tenni, hogy *kiáltozunk* Istennek. Mert ha felemeled a hangod Istenhez, abban öröm van.

Álljunk fel, és mondja mindenki: *Szabad vagyok! Nem vagyok a törvény alatt, a kegyelem alatt vagyok, és még több kegyelmet nyerek, és még nagyobb dolgokat cselekszem, nagyobb bizonyosága leszek az Úrnak, nagyobb győztese leszek az Úrnak, és növekszem. Egyre inkább Jézushoz leszek hasonló, egyre közelebb kerülök hozzá. Köszönöm Uram, áldunk ma téged. Mint ahogy az Ószövetségben tették, mi is áldunk téged Uram, áldott legyen az Úr neve! Ámen!*

Az ördög le van győzve, a lábunk alatt van, a betegség és a fájdalom is. Szabadok vagytok belül, be tudjátok fogadni a kenetet, *nincs kárhoztatás* Krisztusban. Arról is fogok tanítani, hogy a Biblia nem mondja a keresztyének számára a *bűnök megvallását*, mert megbocsáttatott nekünk, készítsd fel magad majd erre a tanításra.

Igen áldott karácsonyi készülődéseket kívánunk nektek, adventet kezdjük ünnepelni. Hatalmas *szeretekiáradásokat* kívánunk nektek! Áldást parancsolunk határainkon innen és túli testvéreinkre, áldottak voltunk a mai napon, hogy együtt lehettünk veletek. Dicsőség Istennek. Ámen!

A jegyzet forrása: www.bekevar.fw.hu